

behøver at være forbundet med nogen Besskedigelse af Gjenstanden. Er det altsaa Meningen, at Postvæsenet ikke vil yde Erstatning for Forsinkelser af Forsendelser og deraf flydende Skade, saa er Paragraphen i sin Dden; men er det ikke Tilfældet, maa den lide nogen Forandring.

Finantsministeren: Jeg kan i den Henseende henvisse det ærede Medlem til, hvad der hidtil har været betragtet som Postvæsenets Forpligtelse, i hvilken det egentlig ikke er Tanken at gjøre nogen Forandring ved denne Paragraph. Det har hidtil været Regel at give Erstatning for Forsinkelser, naar den var flett ved nogen Forseelse fra Postvæsenets Side, men ikke, naar den var flett ved Postvæsenet utilregnelige Omstændigheder, f. Ex. ved Naturhindringer eller deslige. Derfor altsaa Bedkommende kan oplyse, at Postvæsenet har gjort sig skyldig i en Forsømmelse og har ladet hans Ting ligge uden derfor at have fyldestgjørende Grunde, saa har det hidtil været Brug, at Postvæsenet har ydet Erstatning, og jeg antager ogsaa, at det vil skee i Fremtiden; ialtfald er det mit Dnsse. Derimod antager jeg ikke, at man vil finde det rigtigt, at Postvæsenet skal være pligtigt til at give Erstatning, dersom en Ting kommer Noget til ved at være for længe undervejs af Grunde, som slet ikke kunne tilregnes Postvæsenet, være sig ved, at Passagen har været forhindret, eller at der har været saa store Mængder af Forsendelser, at Postvæsenet ikke har kunnet overkomme at besørge den tidligere. Det er imidlertid meget muligt, at denne Tankes Fyldestgjørelse vilde kræve en lille Tilføining, og det skal jeg tage under Overveielse, hvis det ærede Medlem er enig i min Anskuelse om, hvorledes det bør være.

Sonne: Den Maade, hvorpaa den ærede Finantsminister omtalte mit Endringsforslag, giver mig Anledning til dog at tilføie et Par Ord til Forsvar derfor. At Loven ikke har villet give Bestemmelse for en Forsendelse, som endnu ikke er afleveret til Postvæsenet, følger af sig selv; saalænge jeg har Brevet i min Lomme, behøver jeg ikke at spørge Noget, thi

saa raader jeg derfor. Men Lovforslaget giver Bestemmelse for, hvorlænge Afsenderen har Raadighed over Brevet, og siger, at han har det, til det er afleveret. Nu er der to Afleveringer, nemlig fra Afsenderen til Postvæsenet og fra Postvæsenet videre, og jeg henstiller, om det ikke kunde misforstaaes saaledes, at man vil indskrænke Afsenderens Raadighed over Gjenstanden til kun at gjælde indtil det Dieblit, da han har afleveret den til Postvæsenet. Jeg har ialtfald forstaaet det saaledes første Gang, da jeg læste det. Jeg seer, at Meningen er ikke den; men jeg henstiller, om det dog ikke var rigtigt at tage mit Endringsforslag, som gjør Meningen aldeles klar.

Müller: Jeg takker den høitærede Finantsminister for, at han har udtalt sin Anskuelse om Færøernes Stilling. Den er fuldstændig i Overensstemmelse med min Mening derom. Den høitærede Ministers Endringsforslag finder jeg derfor meget bedre stiftet til at vedtages end det, Udvalget har stillet. Saaledes som Udvalgets Forslag er stillet, vilde det let faae Udseende af, at Færøerne høre til et andet Land end Danmark. Naar det siges, at nærværende Lov gjælder ogsaa for Forsendelser mellem Danmark og Færøerne, saa mener jeg, at dette i sig selv er meget rigtigt, men jeg ønsker blot, at Danmark ikke saaledes stilles i Modsetning til Færøerne. Det var blot denne Bemærkning, jeg vilde tilføie mig.

Qvistgaard: Jeg vil blot tillade mig en Henstilling til den ærede Finantsminister. Ved at gennemsee § 29 har jeg, saavidt jeg har kunnet see, kun bemærket en eneste Bestemmelse, der er undtagen fra Paragraphens Omfang af ældre Lovbestemmelser angaaende Postvæsenet. Det forekommer mig, at det vilde være en heel Deel klarere, forsaavidt der maatte være andre Bestemmelser, der endnu skulde have Betydning, da at nævne disse, der altsaa fremdeles skulle have Lovkraft, end at nævne dem, der ingen Lovkraft have. Er der ingen saadanne, maatte man vistnok hellere blot sige, at den ældre Lovgivning er ophævet; men forsaavidt der er flere Bestemmel-